

Willem (78) uit Koudum was dorpsdokter met gevoel voor humor: ook Herman Brood kwam bij hem langs

Willem van Doorn 1946-2025. Eigen foto

door Ines Jonker - Leeuwarder Courant 4-4-2025

Duitse toeristen, de dominee, boeren uit de wijde omgeving en Herman Brood die optrad in De Klink: allemaal wisten ze Willem van Doorn te vinden. De dorpsdokter van Koudum die iedereen kende, overleed op 8 februari.

Maar liefst 35 jaar hield Willem praktijk in het watersportdorp, samen met Jan Eisma. Ouderwetse dorpsdokters waren ze, die altijd bereikbaar waren, ook in het tijdperk van vóór de mobiele telefoon. En na een nachtelijke bevalling zo weer door gingen naar het spreekuur.

Een onwrikbaar duo vormden ze, memoreerde Eisma bij Willems afscheid. Klokslag kwart voor acht begonnen de twee met een kop koffie; ze bespraken wat er die dag te wachten stond, maar ook de toestand in de wereld en de laatste roddel uit het dorp passeerden de revue.

In de klas bij Wubbo Ockels

Willem werd in 1946 geboren, in een arbeidersgezin in Amersfoort. In zijn overvolle klas op de Montessorischool zat onder anderen Wubbo Ockels, de latere natuurkundige en ruimtevaarder. Ook Willem kon goed leren. Dankzij promotie van zijn vader, die installateur was, kon de jongen medicijnen studeren in Groningen. Hij had er een prachtige studententijd; werkte hard maar hield als Vindicatlid ook van een feestje. Met zijn studentenjaarclub zou hij later vele zomers zeilen in Friesland.

Na een jaar als dienstplichtig officier-arts bij de marine te hebben gewerkt, belandde hij in 1977 min of meer bij toeval in Koudum. Voor zijn echtgenote Margreeth was de stap van stad Groningen naar het Friese platteland nogal groot, maar Willem voelde zich snel thuis. In het Groningse Garsthuizen had hij kennism gemaakt met het boerenleven, nadat hij hier enkele zomers op een boerderij had gewerkt.

Willem van Doorn in de praktijk. Eigen foto

Willem was een kundig huisarts, met oprechte aandacht voor zijn patiënten. Hij wist ze op hun gemak te stellen en wekte vertrouwen in zijn diagnose en behandeling.

Patiënt danig in de war

Wim Beekman werkte jaren met hem samen. „Als dorpsdokter en dorpsdominee. We deelden onze gedachten en zorgen voor dorpsgenoten die extra zorg nodig hadden.” Hij herinnert zich Willems telefoontje midden in de nacht waarin die de dominee vroeg mee te gaan naar een patiënt van hem die ook gemeentelid was, en op dat moment danig in de war. „Met z’n beiden wisten we in het holst van de nacht de rust weer terug te brengen. Met een lach en met een traan, daarin verstonden we elkaar.”

Want gevoel voor humor had Willem zeker. Nog een herinnering van Beekman: ‘tijdens een kerkdienst werd een kerkganger onder de preek ernstig onwel en kwam Willem hulp verlenen. De hele kerk was danig onder de indruk, ik ook. Terwijl de ambulance met de patiënt wegreed, fluisterde hij me met een ernstig gezicht toe: wil je in het vervolg wel wat voorzichtiger zijn in jouw preken, zo wil je ze toch niet de kerk uit preken?’

Herman Brood en André Hazes

De drie kinderen waren al jong gewend dat zij de ‘achterwacht’ van de dokter waren als Willem op pad was. ‘Dan stond er wel eens een surfer met een bloederige voet of een Duitser met *schmerzen* aan de deur. Die hadden gevraagd: waar woont de dokter?’, herinnerde dochter Jolijn zich. Ook Herman Brood en André Hazes behoorden, na een onfortuinlijk optreden in dorpshuis De Klink, eens tot Willems patiënten.

Als enige van de drie trad Jolijn in vaders voetsporen door ook medicijnen te gaan studeren. Maar als neuroloog was zij geen ‘echte’ dokter, hield Willem later zijn kleinkinderen voor, hij wel. ‘Ik weet namelijk van alles een beetje en je moeder van één ding veel.’

Maar Willem was meer dan huisarts. Hij was een echte ‘mienskipsman’, al had hij dan geen Friese roots. Zo was hij in 1989 een van de medeoprichters van *Bulte Nijs*. Een dorp als Koudum moest een dorpskrant hebben, vond hij. En hij mocht graag op de planken staan. Zo trad hij vaak op bij toneeluitvoeringen van De Welle, waar zijn kinderen op school zaten, en bij de jaarlijkse dorpsrevue.

Tweestemmig boerenduet

Oefenen voor de dorpsrevue, met onder meer Wim Beekman (midden). Eigen foto

Ooit zong Beekman hier een tweestemmig boerenduet met Willem, die een goede stem had, op de wijze van opera *De Parelvissters* : ‘Het zit de boer niet mee, hij lijdt aan EEG (...), nieuwe schuur rijst uit de grond, onder de vloer een tank daar rijst de stront. Houdt de moed erin want straks, zijn er nog wel boeren, maar geen minister Braks.’ In 35 jaar was er eigenlijk weinig veranderd, constateerden de mannen vlak voor Willems einde.

Na het overlijden van zijn geliefde Margreeth anderhalf jaar geleden vond Willem het lastig om de draad weer op te pakken. Zonder haar was alles moeilijker. Zijn sterke persoonlijkheid hield hem op de been, maar fysiek ging hij langzaam achteruit. Als hartpatiënt moest hij regelmatig naar het ziekenhuis in Sneek. Ook daar maakte hij, net als de dokter van weleer, tot het laatste met iedereen een praatje.

Hij had een prachtig leven gehad, blikte Willem terug op zijn sterfbed. En het belangrijkste? ‘Dat ze mij een lieve man vonden.’ Willem van Doorn werd 78 jaar.